

вуположенъ пътъ, тъй що пріятелката, спасителката, до сега водителката имъ, нѣмаше ѣк вече при тѣхъ. Само тя съ слѣпотата си, като обрѣгнала въ тъмнатата, защото живѣеше въ бесконечнѣ ношъ, можаше да обходи всякій жгълъ на града, и да ся уплѣти безъ да сбърка ни една стѣпка къмъ крайморіето дѣто Главкъ и Юна бѣхж рѣшили да прибѣгнѣтъ. А сега на кѣдѣ да потеглятъ? Ношъ и лабиринтъ бѣше за тѣхъ всичко що ги окружаваше а еще уморены и едноманъ обескуражаваны вѣрвѣхж ужъ напредъ подъ падающитѣ горещи сажды и подъ уломкитѣ на прѣсканитѣ канары, които ги стряхахъ, като падахъ насвѣтены въ краката имъ.

— Увы! неможъ вече да пристѣпи напредъ, краката ми затѣватъ въ распалены пепель отъ сажды. Иди си ты, друже, и остави ма мене на честѣтъ ми.

— Млѣкни, не казвай това, любезнѣйша ми дружке, годеничке моя. Смъртъта при тебе е тврдѣ сладка, колкото е горчивъ животѣтъ далечъ отъ тебе. Но на кѣдѣ отивамы обиколены отъ тъмнина? Сякамъ че до сега избиколихмы единъ кругъ и намѣрвамы са пакъ тамъ дѣто и прѣди единъ часъ.

— О, Бози! онази канара дѣто паднѣ тамъ сгромоляса една къща. Смъртъта е несумненна по улицитѣ.

— О, благословена да е тазъ свѣтѣвица! Я виждѣ Юно! Прѣдъ насъ сж сводоветѣ около храма на Честѣта. Да ся помжчимъ да стигнемъ тамъ, дѣто можемъ да ся позапазимъ поне отъ този проклетый дѣждъ.

И като зе въ пригрудкитѣ си любезната си годеница, съ голѣмъ трудъ и безброины мѣчы стигнѣ въ храма. И тамъ, сложи ѣк въ повжтрѣшнитѣ и по-безопасны мѣста подъ сводоветѣ, като ѣк и закрыляше съ тѣлото си отъ дѣжда който хлуеше, и отъ гледаніето на ужасната сцена, която ся освѣтляваше непрѣстанно отъ молнія и свѣтѣкавицы. Хубостѣта и самоотверженностѣта на любящитѣ осветявахъ и страшныя този часъ.

Кои сте? чу са единъ гласъ растѣперанъ, гласъ на человекъ прибѣгнѣлъ прѣди тѣхъ въ туй прибѣжище. Да бжде който и да е! свѣршеніето на свѣта размѣси непріятелитѣ съ пріятелитѣ.

Юна ся обѣриж да види кой е той що говореше така, но тутакъ си са дрѣпнѣ къмъ обитіята на Главка, съ едно испищяваніе, и Главкъ като ся взрѣ на татѣкъ разумъ тутакъ си причпната на уплашваніето. Свѣтяха като запалены вжлены въ тъмнината двѣ страшны очи; една свѣтѣкавица на тозъ часъ освѣтли всичкото зданіе, и Главкъ съ настрѣхваніе видѣ че са намѣрваше подъ тѣзи сводове он-